

Med potoma do Poljan smo se prepričali, da cesta iz Trebije do Žirovskega je zelo nevarna, pa tudi ta Pod goro, čeravno pod gospod Pajk-om že dosti zboljšana, potrebuje preuredbe. Ko bi se nevarna cesta djala na uno stran Sovre, bi bilo to za ta kraj velika dobrota. Terdni volji je ob pravem času vse mogoče.

V Poljanah smo kosili v gostivnici znanega premožnega gospodarja, ktereга gospodarstvo razodeva umnega moža; marsikteri grajšak naj se skrije pred njim, zlasti kar se tiče živine. Kakih 20 goved smo vidili v prostornem hlevu in vse enega plemena, ktero si je po umnem plemstvu sam ustvaril. — Tudi slavni naš Rodoljub Ledinski so z nami kosili. Vse prehitro so nam ure tekle; napili smo še enkrat zdravico vsem domoljubom in se težkega serca ločili od predragih prijatlov, v spominu še enkrat vernivši se do Žirov.

Kmali smo bili v Loki. Tu smo bili v gradu spet prijazno gostovani, in mračilo se je že, ko smo se derdrali proti Ljubljani.

Tu sem vzel še enkrat popis ljubeznjivega izdatelja „Slov. Romarja“ v roke, in še enkrat sem se v duhu predstavil na prijazni Žirovski svet. —

Če kdo morebiti želi zvedeti, kdo je to pisal, ker bi morebiti rad pisatelja kam zatožil, mu odkritoserčno povem (čeravno sicer nikoli ne podpisujem svojega imena), da pisatelj teh verstic je — vrednik „Novic“ sam.

Národna pripovedka.

Tat, da malo takih.

Živel je svoje dni neki grajšak prav zadovoljen na svojem posestvu. Imel je lepo grajšino in mnogo podložnikov, ki so mu obdelovali obširno polje. Hotel je pa zvedeti, koliko podložnikov da ima; razglasil je toraj svojo voljo dalječ okrog, in od vseh krajev so se stekali v grad kmetje, in vsak je naznanil število svoje družine.

Nekega dne pride tudi siv starček do grada, da bi sebe in svoje tri sine najavil. Grajšak ga prijazno sprejme in ga popraša za število otrok in kako se mu obnašajo otroci. Starček mu nekako ponosno odgovori: „Jaz imam tri sine; jeden je mašnik, da malo takih; drugi je krojač (žnidar), da malo takih; tretji pa je tat, da malo takih.“

— Grajšak se začudi nad tako različnimi lastnostmi sinov jednega očeta, ter pravi, da bi se rad prepričal o resnici tega, kar je ravno kar slišal. Starček mu poterdi svoje besede in še pristavi: „Ako nisem govoril resnice, me dajte obesti na svisle moje lastne kočice; prepričajte se sami o resnici mojih besed.“

Grajšak pravi: „Dobro! poskusimo s tatom; ako mi nocoj ne ukrade najlepšega konja iz hleva, bode ob glavo.“ Oče se poslovi in gré domú.

Ko pride do doma, reče sinu: „Čuješ ti, kradljivec! nocoj moraš iz grajšinskega hleva najlepšega konja ukrasti; če ti ne bo šlo delo dobro spod rok, zgubiš glavo.“ — „To bi bilo lepo“ — odgovori sin — „zavoljo konja ob glavo priti! Ne bojte se, oče! pred ko bo polnoči, bom konja prijahal iz grajšine.“

„Oho! dragi, polagano, polagano! Grajšak sam je zapovedal to, in jez sem mu obljubil zaupaje v tvojo tatinsko umetnost. Grajšak bo zapovedal hlapcom konje varovati; ako ti spodleti podvzetje, gorjé za me in za te!“

„Le tiho, oče! ako grajšak dene konja pod sedem ključavnic, vse mu nič pomagalo ne bo; konja dobim, naj veljá kar hoče!“

„Da si srečen!“ reče oče, in pusti sina samega.

Komaj je solnce zatonilo, se že napravi tat na svoje opravilo. Obleče se ko kramar, si naloží v koš nekoliko steklenic žganjice, ter se vesel podá proti grajšini. Ko tje dospe, je že bilo vse zaperto. Poterka na vrata in kmalo mu pride neki hlapec odpirat. „Kaj bi radi?“ — zagromi

hlapec nad kramarjem. — „Slišal sem, da nekega tatu pričakujete; prišel sem k vam, da vam pomagam na straži biti.“ — „Nam ni treba nobenega pomagača“, ga zaverne hlapec in hoče vrata zopet zapreti.

„E, ako vam že pomagača treba ni, se vendar ne bote odpovedali kapljici žganjice?“

„Kaj z žganjem kupčujete?“

„Kako pa!“

„Te pa le noter; treba nam je okrepčanja. Res pričakujemo nocoj glasovitega tatu, in prepovedano nam je zaspati. Pa le tiho, da Vas gospod ne zapazi!“ Tako govori hlapec in peljá tatu v podobi kramarja v hlev, kjer je že na vsakem konju sedel jeden hlapec. Žganje se je prileglo vsem. Mahoma poskačejo raz kónj vsi, ter se usedejo na tla okoli koša, in počnejo žuliti vodico rusko, da bi dobili več korajže se tatu zoperstaviti. Pa opekli so se bili; korajža jim je čisto prešla, ko so upijanjeni obležali na tleh ko klada na knalu. Tat si zbere najlepšega konja, ga zajaše in zbeži z njim proti domu. Ko so drugi dan hlapci eden za drugim se zbrihtali, so začudeni eden drugega pogledavali in popraševali, kako jim je konj ušel. Nobeden ni vedil, kako da so prišli ob njega. Posvetovali so se, kaj bi odgovorili gospodu, kadar jih bo vprašal, kako so varovali konje. Da so si bili tovarša z žganjem najeli, si niso upali povedati. Rekli so toraj gospodu, ko je bil prišel gledat, kaj se je zgodilo, da so sedeli vsak na svojem konji skoro do polnoči; o polnoči pa je nagloma zginil najlepší konj, in hlapec, ki ga je jahal, je pal na tla, da se je skoro raztrešil.

Gospod pomaje glavo in pošlje po starca, očeta tatevega. Ko pride starček v grad, ga hitro popraša grajšak: „Kaj dela vaš sin?“

„Ravno je zasel vašega konja in je odjahal v mesto na sejm“ — odgovori starček in potegne klobuk z glave.

„Kadar pride domú, mu povejte, ako ne ukrade ponoči plahte z moje postelje, zgubi glavo.“

Oče se odpravi domú in pové sinu zapoved grajšakovo, ter mu reče, da mora plahto izpod grajšaka ukrasti. Sin pravi: „Plahta sicer ni toliko vredna kakor konj, pa vendar hočem poskusiti srečo.“ Berž se spravi na pot. Vzame v malem piskricu nekoliko vinskih drož seboj, pa se prikrade v grajšakovo sobo. Skrije se pod posteljo. Na večer pride grajšak spat, ter pové gospej, da ga ni volja zaspati, ampak da hoče čuti celo noč, dokler tat ne pride po plahto. Do polnoči je bil grajšak mož beseda, potem ga je pa le siliti začelo, da je zadremal. Sedaj se skobacá tat izpod postelje, ter vlije nekoliko drož v grajšakovo posteljo. Grajšak se kmalo prebudí, pošlata okoli sebe in se jako začudi, ko zapazi, da mu je postelja vmašana. Kar besedice ne žugne, ampak izvleče plahto izpod se, jo verže pod posteljo in zopet zaspí. Tat pa se pobere in beži s plahto domú.

Ko drugi dan grajšak starca popraša, kaj mu sin dela doma, mu ta odgovori: „Neko podripano plahto si pere!“

Grajšak se zadere nad nespodobnim odgovorom starca; potem pa reče: „Vidim, da je vaš sin velik obešenjak, ali enkrat mu bo vendar spodletelo. Drevi mora moji gospej zlat perstan z roke ukrasti; ako ne, bo huda.“

(Konec sledí.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

V Pazinu 27. jun. — F. C. — Tudi letos so prišli Lahi v Istro kupovati svilo za seme. Spervega je niso hotli drago plačevati, bili so vsi zastopljeni zastran cene; ali sedaj je cena pri vsem tem že poskočila na 2 gold. in čez. Pretekli teden je bila kupčija najživejša, pa tudi prihodnji teden se bo še marsikaj spečalo. — Komisija dunajske kmetijske razstave je tudi isterske vina preojstro

Naj mi te primere overže, kdor more!

Ako Lumirov izvestnik ne verjame, da se ime Čeh ima iz gori navedenih besed izpeljevati, naj ga podučijo slovanski jeziki.

Rusi poznajo besedo čehonja, cyprinus cultratus, Messerfisch; riba krapovoga plemena. Čehonja toraj izra-
zuje ribo z ostrinami.

Polaci poznajo: czechraniec, Hechel, Riffel, Krempeleisen, toraj czechraniec pomenjuje orodje z ostrinami, špicami.

V serbskem jeziku pomeni čehulja, das abgezauste, abgeriffelte, primeri česko: čechrač, Riffler, Zauser.

Pervotni pomen korenike čeh je toraj: ostriti, špičiti, in korenika čeh se ujema s sank. koreniko çâkh, spitzen, spalten, schärfen, durchdringen.

Ker se je v sanskritu palatalni glasnik ç iz glasnika k izrodil, je tedaj izvirna korenika se glasila: kakh.

Da se pa glasnik k v začetku besed ne samo v sanskritu, temoč tudi v češčini in slovenščini umehčava v č, poterjujejo prikladi; primeri sansk.: karntala, slov. čertalo, sansk. çiras, slov. kar in čer, kosa coma, in česati, kämen, češelj, der Kamm itd. ¹⁾

Dalje glasnik kh prelazi v k; primeri: staroč. hurva, slov. kurva, česko kohout, sansk. kukhutas, slov. kokot; tako tudi je mogoča iz kakh = çakh oblika Čah ²⁾ po oslavljenem glasniku čeh.

Iz poznamenovanj za pomene: oster, špičast so stari jeziki rodili poznamenovanje za pomene ostrih, špičastih gor, na primer: Osil, Osla gora, Oslica, Osilnik, imena špičastih gor na Slovenskem iz korenike: os, ostriti špičiti. Primeri analogično sansk. koreniko aç, spitzen, schärfen, iz ktere: açman in lat. acumen, acutus, acies itd.

Tako tudi iz korenike: kakh = çakh besede: čeh, čehelj, špičast breg, in: čehonja ostra, špičasta riba, čehraniec, ostro, špičasto orodje.

Ker je glava os ali špica telesa, tedaj tudi v poznamenovanji za pomen glave tiči prvotni pomen ostrega, špičastega na primer: sansk. çiras, çiran, Kopf, gerški: κάρη, κρανιον, lat. cranium, goth. hwairn, iz korenike çar po terdenji najučnejših jezikoslovcov.

Pa ne samo poznamenovanja za brežno in glavno os, temoč tudi zaznambe za to, kar na glavi in bregih raste, so nastale iz takošnih korenik, in sadaj zapopadamo: zakaj se ujemajo besede: keča, kek, in kečka, çikha, kič in kika.

Analogija nas bode še bolje prepričala. Iz korenike çar spalten, spitzen, schärfen, je çiran, Kopf, gerški: κρανιον, lat. cranium, pa tudi κόρη, κορη, lat. cirrus, in nemško: haar, crinis, kakor terdijo Bensfey, Pott in Klotz. ³⁾

Korenika: kakh, çakh, zuspitzen, schärfen, je toraj stvarila:

1. zaznambe za: oster, špičast breg, slov. čehelj, Počehova, imena špičastih hribov, po katerih raste šikara (Gestrüpp);

2. zaznambe za: ostro, špičasto orodje in špičaste živali in rastline, kakor: čehraniec, čehonja, čehlika, das Nadelkraut;

3. zaznamba za reči, ktere rastejo na bregovih ali telesnih špicah — za šikaro in vlasi, primeri analogično gerško besedo ὄφρυς, Augenbraun in Bergrand;

¹⁾ Da je oblika Čah stareja kakor Čeh, terdi Šafařík. Primeri krajne slovanske imena: Čahorovo, Čahovo, Čahulec, Podčahy na Ruskem.

²⁾ Drugi prikladi, kjer ç prelazi v č, so: sansk. çudh, purificari, slov. čist, nemško: kind, slov. čendo, sansk. čund, debilem esse itd.

³⁾ Primeri analogično sansk. griva, collum, cervix, slov. griva, juba, Maehne, griva, Bergsaum. Pis.

4. zaznambe za pomen koštravega, čodrastega ¹⁾, zato ime Čeh v pomenu gotskega hazdiggs;

5. ker solnčni bogovi so se, da so se spoznali solnčni traki, predstavljali s karkami, kekami, kodri in se za tega del veleli Kokyr, Krak, Čedrak, Keča, Apollon plokamos, crinitus, je tedaj Čeh tudi utegnulo nekdanji biti priime solnčnega boga, in ker je solnčni bog bil predstojnik pastirjev, je tedaj beseda čeh pri Slovencih v pomenu govejega pastirja utegnula iz starih časov se ohraniti, ali pa tudi utegne pomeniti naravnost „den gelockten Knaben juvenem crinitum, kodrastega dečka.“ ²⁾

Niste toraj, dragi sobrati Čehi, samo copáki, kakor izvestnik Lumirov v slabem „vtypu“ hoče, temoč Čeh more tudi pomeniti 1. prebivavca špičastih bregov, 2. svobodnega moža, kateri je smel dolge lase nositi = hazdiggs, 3. potomka Čeha, kateri si je ime pridjal po solnčnem bogu, bogu pastirjev, in Čehi so gotovo poprej bogate čede redili kakor so postali slaven „Kulturvolk.“

Vendar ker Leh pomenjuje prebivavca leh, Meh prebivavca mogov = mohov = mehov, mohye, magur, tedaj čeh pomenjuje tudi prebivavca ostrih gor ³⁾, in česka beseda Čechman (po obliki kakor slov. racman, purman), ktera izraza vraga, hudiča, izvirno tedaj pomenjuje ali bitje z ostrimi kremplji ali kodrastimi lasmi, ali pa bitje, ktero skita po čehih, to je špičastih bregih, kamor narodne povesti rade hude duhe postavljajo.

Davorin Terstenjak.

Národna pripovedka.

Tat, da malo takih.

(Konec.)

Starček se podá domú in pové sinu, kar mu je grajšak veleval. Sin veselja poskoči ter reče: „Zgodilo se bo, česar želi grajšak; gospá ima drag perstan, vreden je več ko konj in plahta.“

Prikrade se tedaj proti večeru zopet v grajšakovo sobo in se skrije za omaro; pod posteljo se skriti še enkrat ni varno, si misli, in res je grajšak pogledal pod posteljo, ko je bil prišel spat. Rekel je po dolgem pogovarjanji ženi, naj le dobro pazi na perstan, da ji ga tat ne ukrade. Dolgo je moral čakati tat pripravnega časa. Zaspala sta že bila grajšak in gospá njegova. Kar hipoma se prebudi grajšak in gré ven; tat pa smukne v njegovo posteljo, prebudi gospó in ji reče: „Čuješ ti, draga! daj meni perstan, da ga tat ne najde pri tebi; ne morem zaspati brez njega; tako sem v skerbéh. Gospá potegne naglo perstan s persta, ter ga podá tatu, misleča, da ga je dala možu, pa zopet zaspí. Preden je grajšak zopet nazaj prišel, je bil tat že čez hribe in doline. Zgodaj zjutraj popraša grajšak gospó po perstanu, ali ta pravi, da mu ga je bila dala ponoči. On terdi da ne, ona pa, da, tako dolgo, da se do hudega razpreta. K sreči pride starček v grad, ter ju pomiri, ko jima pové, kako je prišel njegov sin do perstana.

„O glej ga glej!“ — se začudi grajšak — „kaj takega bi si še jaz mislil ne bil! Pa dobili ga bomo potepuha. Ako juter ne vkrade volov z njive, ko bodo hlapci

¹⁾ Nemški jezik ima analogične poznamenovanja v besedah „Gebüsch“ in „buschichtes Haar“, „Gestrüpp“ in „struppichtes Haar“, v slovenščini, kek Berggipfel, in kečka Haarschopf. Daljni prelazi pomenov so: čehрати, čehnititi, zausen, čehati, abriffeln, čohati, kratzen; čoha, čohovina = crispa tunica, čehlika, česlika, das Nadelkraut. Pis.

²⁾ Murski Polanci in Ščavničarji, dalje prebivavci lutomerskih goric nikdar drugači ne govorijo, kadar govejega pastirja mislijo, kakor čeh. „Idi po čeha, naj iz paše žene“, „nési čehu jest na pašo“ itd. Pis.

³⁾ Bral sem v neki česki knjižici, da narodna povest pripoveduje, da je Čeh z visoke gore si pogledal česko zemljo in jo svojemu rodu pokazal, kako je lepa, in naj si prizadene si jo prisvojiti. Pis.

orali ž njimi, ga nihče smerti ne reši. Visel bo, kakor je dolg in širok, roparskim ticam v veselje in hudobnežem v poduk.“

Oče gré domú in pové sinu, s čim mu žuga grajšak, ako ne opravi svoje naloge. Sin se nasmeja in reče očetu, da mu je mala skerb grajšakovo zapoved izpolniti.

Drugi dan so orali grajšinski hlapci. Veselili so se že na tihem, nekdanjega pajdaša v štali zopet v pest dobiti. Al spodletelo jim je. Komaj je pri bližnji cerkvi poldne odzvonilo, je začelo že plat zvoná biti in ljudi v pomoč klicati. Gorelo je pohištvo grajšinskega lovca. Ko bi trenil, pustijo hlapci na njivi plug in vole, in letijo ogenj gasit. Ko so bili ogenj srečno pogasili, so se vernili nazaj na njivo, pa volov ni bilo več; odšli so bili h konju, plahti in perstanu.

Ko je grajšak to zvedil, se je jako razserdil. Ni vedil, kaj mu je početi s takim tatom.

„Še grajšino mi bo ukral, ako ga ne spravim iz pota“ — pravi nevoljen svoji ženi. Pa kmalo se vtolaži, ko pomisli, da je vsega tega le sam kriv. Poklical je toraj tata v grad, in mu rečel: „Ker si tako natanko vse moje zapovedi izveršil, je vse tvoje, kar si mi ukral, in še obilno te hočem nadariti, ako mi mojega sovražnika v sramoto spraviš.“

Tat je storil, kar je grajšak zahteval. Kako pa je zveršil svojo nalogo — nočem povedati.

A. K. Cestnikov.

Mitologične narodne pripovedke.

II.

Od Torke ali Torklje.

(Iz Štajerske.)

Ko sem še doma bil, slišal sem večkrat pripovedovati od neke pošasti Torke, toda sem že skor vse pozabil, le toliko se še spominjam, da pride ta pošast kvaterni večer, kadar predejo predice predolgo v noč čez enajsto uro; pride pa v podobi pasje noge in goni kolo vrat, da pokazi celo kodeljo. Tukaj v Varaždinu dozaj še te pošasti nisem dobil, ali neki mož iz bližnje Štajerske mi je povedal to-le pripoved:

Tak je ena baba navado imela, da je v soboto rada dogo prela. Te se dogodi, da njena sneha v zavod sprela te njoj reče: idi si po drugo kodeljo kaj boš prela. Ona pa njoj reče, da je že kesno gor na náhiž iti, ino sneha neče gor iti. Zato baba sama ide ino njoj kodeljo zeme ino dojde do rola (= dimnika). Naenkrat pride Torklja od rola vün ino njoj reče popevajoč: zakaj nečeš snehe spat pustiti? jaz te čem zdaj nad tim kaštigati; jel še bode večkrat tak kaj neš pustila snehe spat? Reče baba: Oj Torklja, ti delaš z menom tak, jaz pa le ne pustim snehe spat, jaz pa zdaj bom doli šla ino bom ti njo gor poslala. Torklja reče: o ti baba trdokorna, kaj še meni neš pokorna? Te pograbi Torklja babo ino njoj vso meso s kosti zliže. Ino sneha misleča, da je ona odišla si čemerov odganjat, ide spat. To ti dojde sneha drugi den gor na náhiž ino najde babo za rolom, kak njoj je Torklja meso polizala. Tak je bija (= bil) babji konec. —

III.

Od divjih dekel.

(Iz Štajerske.)

Enkrat se dogodi, da bi enoga pajba divje deklet vtopile, to pa začuje ena stara žena, štera je k mlini zrnje donesla, to pa je bila njegova mati. Ona čuje ti glas iz vode vün: vüra je tü ali Ivana še ne tü, vüra je tü ali Ivana še ne tü, vüra je tü ali Ivana še ne tü. Počasi dojaše njeni sin Ivanek na svojem belem konji, pa mu reče njegova mati: čuješ, ti moj dragi sin, jaz sem čula trikrat

tebo zvati vün iz vode, valjda te divje deklet zovejo pa te čejo vtopiti. „Mati draga, zdaj glih bom mogo prek tote vode iti našomu mlinari. Nejudi, dragi sin, tebe čejo divje deklet vtopiti. Kaj bi zdaj, draga mati? Mati jemi (= njemu) reče: potkove konjske obrneš nazaj, štere stopijo napre, ino 'do mislile, da si ti že prek odišo. I gda se on hitro prek tote vode skače zadene mu Vila za nogo zlati lanec, ino on ga je odneso, pa čuje trikrat: či ne daš lanca nazaj napravimo kaj 'de (= bode) voda za tobom tekla. Ino on taki hiti lanec nazaj v vodo, ino mu rečejo divje deklet iz vode vün: ti še boš dogo živeja ino čuda bogastva od Vil dobija. —

M. Kračmanov.

Vezilo.

Ide deklet v gozd zeleni,
Ondi zvije tri kožulje,
In nabere sladkih jagod,
Tri kožulje sladkih jagod
Za vezilo mili majki. —
Zveri strelja knez po gozdu,
Huda žeja ga obide,
In ni vode v celem gozdu,
Da pogasil bi si žejo.
Truden celi gozd obhodi,
K deklici ga pot pripelje.
Prime jo za belo roko,
Pa ji tako beseduje:
„Drago dete, dobra duša!
Komu jagod tū nabiraš?
Ali za-se jih nabiraš,
Ali dala boš jih bratu,
Ali sestri, ali otcu,
Ali mili majki svoji?“
Odgovarja mlado deklet:
„Ne nabiram za-se jagod,
In po rojstvu sestre nimam,
Brata vzela mi je vojska,
Ota krije černa zemlja;
Mili majki jih nabiram,
Mili majki za vezilo;
Rada kaj za god bi dala,
Pa uboga nimam česa;
Toraj šla sem v gozd zeleni,
In nabrala sladkih jagod
Mili majki za vezilo.“

In zavrača knez ji tako:
„Drago dete, dobra duša!
Ali dala bi mi jagod?
Mene muči žgeča žeja,
In ni vode v celem gozdu,
Da pogasim hudo žejo.“
In podá mu deklet kožulj,
Polen kožulj sladkih jagod.
Zverne knez ga v lovsko torbo,
Pa nasuje ga s cekini,
In ga dá ji v belo roko,
Ter ji lepo beseduje:
„Drago dete, dobra duša!
Dobra hčerka dobre majke!
To ti bodi za plačilo,
Za plačilo tū na zemlji,
Za vezilo dobri majki;
Bog ti bode lepše plačal,
Ker poštuješ milo majko
In napajaš žejne lepo.“
Sprej oči ji knez odide,
Pa na dom se verne deklet,
Majki ljubi belo roko,
Pa vezuje jo prelepo, —
Lepe dari ji daruje:
Dva kožulja sladkih jagod,
Tretji kožulj svetlih zlatov:
„Mila majka, dobra duša!
To nabrala sem ti v gozdu
Za vezilo k tvomu godu!“
Fr. Cegnar.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gradca. Štajersko svilarsko društvo kupuje funt letošnjih kokonov (svilnih mešičkov) po 1 fl. 20 kr., ako jih gré 300 na funt, — po 1 fl. 15 kr., ako so ložji in jih gré 300 do 350, — po 1 fl. 10 kr., ako jih gré 350 do 400, in po 1 fl. 5 kr., ako jih gré 400 do 450 na funt.

Iz Marburga 7. julija. † Danes je sto let, kar so latinske šole v Marburgu č. č. očetje Jezuiti odperli; zato bodemo, kakor sem povedal že v 26. listu „Novic“, koncem letošnjega šolskega leta stoletnico našega gimnazija slovesno obhajali. V svojem tadajnem dopisu sem rekel, da ta slovesnost bode zadnjega julija; razne okoliščine so nas primorale jo na 2. dan avgusta preložiti. Kolikor je meni iz vsega znano, bode se ta slovesnost tako le obhajala: Gimnazijsko poslopje in cerkev sv. Alojzija bote lepo okinčane. Z oken in stréh bodo vihrale bandera, in okna bodo prepletene z vencí. Ob 7. uri 2. avgusta se bode slovesno šlo v cerkev, v kateri bode pridiga, po tem sv. maša in hvalna pesem „Bog Tebe hvalimo.“ Po službi Božji se bo podala gimnazijska mladost in povabljeni gosti v dvorano našega grada „Burg“ imenovanega. Tam bode se govorilo v latinskem, nemškem in slovenskem jeziku, delile se darila itd. Zvečer bodo veselice. Goste pričakujemo gospoda ministerskega svetovavca, dr. Kleemann-a, gospoda deželnega poglavarja grofa Strasolda, šolskega svetovavca, in pa starega jubilirovanega arkivarja dr. Wartinger-ja, kateri je pred 60 leti v Marburgu